

TORONYIRÁNY

XIV. 36.

2020. szeptember 6.

SZEGEDI KATOLIKUS ÉRTESÍTŐ A GLATTFELDER ALAPÍTVÁNY GONDOZÁSÁBAN

Évközi 23. vasárnap

Szeptember 7. Szent Márk, István és Menyhért
áldozópapok, kassai vértanúk

Szeptember 8. Szűz Mária születése (Kisboldogasszony)

Szeptember 12. Szűz Mária szent neve

Az igazi ima párbeszéd Istennel, tehát kimondottan szellemi ténykedés. Nem monológ. Tudom, hogy kihez beszélek. Tudom, hogy hall engem, és a maga módján válaszolni fog. De még többet is tudok. Azt, hogy a végtelen szellem, a Teremtő előtt állok, aki felhatalmazott arra, hogy Atyának szólítsam. Ez az atya-gyermeki viszony adja meg az ima szellemi gazdagságát. Tudom, hogy őt nem vonhatom felelősségre, és hogy ő rólam is az örök élet távlataiban gondolkodik, azért intézkedései titokzatosak. Imádkozni csak a hit világánál lehet. A hit megvilágítja azt, hogy ki az Isten és ki vagyok én. A hitben felismerem, hogy Isten a Lelke által tesz képessé arra, hogy feléje forduljak, és hogy kitárjam előtte bensőmet. Ő maga fogadott el és hatalmazott fel a bizalomra. Ezt a hitbeli háttérrel újra meg újra fel kell idéznünk, mert az vezet a megfelelő lelkülethez. Ha nem tesszük, megmaradunk a szavak hangzásánál vagy fájdalommaink elsírásánál.

Gál Ferenc

Az Imaapostolság szándéka

Egyetemes: *Bolygónk erőforrásainak tiszteletben tartásáért: Imádkozzunk azért, hogy bolygónk erőforrásait ne kizsákmányoljuk, hanem igazságos és tiszteletteljes módon megosszuk.*

A szentmise olvasmányai

- Ez 33,7-9** A próféta felelős embertársaiért: ha megfelelő módon nem figyelmezteti a bűnöst, ő maga is bűnrészessé válik.
- Róm 13,8-10** Jézus követői számára a legfontosabb követelmény a krisztusi szeretet gyakorlása.
- Mt 18,15-20** Jézus arról ad tanítást, hogyan kell közösségben jószándékkal figyelmeztetni azt, aki hibázik, vagy bűnt követ el.

Az egység lelke

Az egyház egysége Krisztusnak különösen is szívügye volt. Elég hivatkozni főpapi imájára. Az Atyától kéri, hogy követői „egy” legyenek, mint ahogy ő egy az Atyával (Jn 17,21). Az összehasonlítás mindenképpen az egyház természetfölötti egységére utal. Az Atya és a Fiú egy a lényegben, akaratban, lelkületben, szeretetben. Az egyháznak egynek kell lenni Krisztus tanításában, a hitben, a reményben, a szeretetben és szervezetében. Az egység jel, amelyről a világ felismerheti, hogy az elindulásnál Krisztus áll, a Megváltó, az Isten Fia, akié minden hatalom a mennyben és a földön. Ezt az egységet nem lehet tisztán pedagógiával, jogrenddel vagy más természetes eszközökkel megvalósítani. Ez az egység nem uniformizálás, hanem a természetfölötti cél követése, a Krisztustól adott tekintély elismerése, a közös hit megvallása, s a türelmes, tevékeny szeretet gyakorlása. Ezekhez kegyelmi segítségre van szükség, s Krisztus éppen ezt kérte az Atyától. A Lélek az Atya nagy ajándéka. Ő az Atya és a Fiú szeretet-egysége, mi-egysége, tehát csak ő lehet az egyház természetfölötti egységének is a megvalósítója. Kiárasztásának körülményei is ezt juttatják eszünkbe: ő a közösséghez jön. Az apostolok öböne kapják a bűnbocsátó hatalmat, amikor húsvét napján együtt vannak és Krisztus megjelenik nekik (Jn 20,21), pünkösd ünnepén is az a közösség kapja, amely már hisz, és amely együtt van ugyanazon a helyen (Ap Csel 2,1). Lukács az első jeruzsálemi egyházközösséget úgy jellemzi, hogy szívük, lelkük egy volt, kitartottak az apostolok tanításában és közösségében, az imádságban és a kenyértörésben (uo. 2,42). Szent Pál pedig azt hirdeti, hogy a keresztség által a Lélek egy testté, Krisztus testévé teszi a hívőket (1Kor 12,12). Az egyház így lett „koinonia”, életközösség, ahol az egyes tagok megtapasztalhatták a kegyelmi javukat és a szeretet áldásait.

Arra fölösleges rámutatni, hogy az emberi széthúzó erők mennyire jelen vannak minden csoportosulásban. Jelentkeznek mint ütköző érdekek, eltérő utak és módszerek, mint értelmezési különbségek, sőt mint az önértetnek, hatalomvágynak, a feltűnésnek vagy féltékenységnek a megnyilatkozásai. A Szentlélekben kapott egyesítő erő kegyelem, amit Isten felajánl, de az embernek kell elfogadnia és megvalósítania. Az egyház arra van hivatva, hogy Krisztus tanítványává tegye a különböző népeket. Olyanokat, ahol más a hagyomány, a kultúra, mások az életkörülmények, a nyelv és a szokások. Ezeket nemcsak békés egymás mellett élésre kell nevelni, hanem igazi koinoniára. Meg kell értetni

velük, hogy a természetes különbségek ellenére megvalósul bennük az egység Krisztusban, mert a különbségek elvesztik eddigi fontosságukat az Isten gyermekeinek új értéke és egyenlősége mellett (1Kor 12,13). Végül az egyházat nemcsak úgy kell felfognunk, mint közösen elfogadott keretet, hanem úgy, mint pozitív értéket, mint a vallásosság kifejezésének módját. A hívó tudja, hogy Krisztussal és rajta keresztül az Atyával van közösségben, ha beilleszkedik az egyház életébe (1 n 1,3). További magyarázatul azt mondhatnánk, hogy Krisztus mintegy intézményes elve az egységnek: Ő adta a közös tanítást, a hitet, a szeretetet a reményt, a tekintélyt. A Szentlélek pedig a belső végrehajtó elv. Az Atya őt gyermekei szívébe küldi (Gal 4,6), hogy a lelkiület, az egyetértést, az engedelmességet és a szeretetet ébren tartsa bennük. Ő mindig Krisztus Lelke marad, azért a hatalommal rendelkezőknek azt a karizmát adja meg, hogy szolgáljanak, ne uralkodjanak. Akik engedelmeskednek, azokat arról győzi meg, hogy Krisztusnak magának engedelmeskednek. Akik lemondanak az egyéni érdekről a közösség javára, azokat arra segíti, hogy örömet tegyék (Róm 12,8). Belülről irányítja rá a hívó ember figyelmét a természetfölötti értékre, s így teszi alkalmassá arra, hogy beilleszkedjen a közösségbe. Az üdvrend végső célja a teremtmények természetfölötti egysége Krisztus fősége alatt (Ef 1,10), ahol ő már átadja az országot az Atyának, hogy ő legyen minden mindenben. (1Kor 15,28). Az egyház úton van e végső egység felé, sőt ahogy a II. Vatikáni zsinat mondja: az emberiség egységének és üdvösségének a hatékony jele (Egyház egy). A jelben benne van a kegyelmi tartalom. A Szentlélek úgy van itt, mint eszkatologikus valóság: mindent a végső cél felé irányít. Itt van, de még nem látjuk, csak a hiten keresztül érzük el. Kegyelem formájában van jelen, tehát úgy, hogy egészen transzcendens marad és mégis egészen bennünk van. Az ember mégsem olvad fel benne, hanem ember marad, földi életével és szabadságával. A Szentlélek az egyház emberi tagjait tartja egybe és segíti arra, hogy mint Isten népe tanúskodjanak a megváltás misztériumáról. Damjáni Szent Péter szavaival élve, a Lélek véghezviszi, hogy sokan egy lesznek, és hogy az egység megmarad sokaságnak, gazdagságnak.

A hagyomány az egyház egységével kapcsolatban emlegeti a szentek egységét, eleven közösségét, mégpedig kétféle értelemben. Először úgy, hogy a hívők szent dolgokban részesednek, vagyis közösen birtokolják a szent tanítást, a megváltás kegyelmeit, a Szentleket és a kegyelem eszközeit. Másodsorú úgy, hogy mint hívő személyek Krisztushoz kapcsolódnak, és rajta keresztül egymáshoz. Viszont a Krisztushoz való kapcsolódás közvetlen szerzője a Szentlélek, és ő ennek a természetfölötti közösségnek az összetartó ereje. A fő és a tagok mintegy misztikus személyé válnak benne: a teljes Krisztussá. A szentek egységének tételénél nagyon fontos az, amire Congar felhívja a figyelmet (Der Hl. Geist, 171). Amennyiben ez a közösség a Szentlélekben áll fenn, annyiban túlmegy az idő és a tér keretein. Ez következik a szellem magasabbrendűségéből. A Lélek át tudja fogni a múltat, a jelent és a jövőt. Ő eszünkbe juttatja, amit Krisztus tanított (Jn 14,26), de egyben a jövőt is hirdeti (16,13). Mivel így az idő és a tér fölött áll, azért jelenlétét teheti mindazt, ami Krisztusban végbement. Vagyis az egyházban mindig jelen van a megváltás misztériuma, s a hívők mindig azzal a Krisztussal kerülnek kapcsolatba, aki az üdvösség szerzője és tartalma egyszerre. Vagyis úgy, ahogy a földön élt, és ahogy a mennyben van. Ebből érthető az is, hogy a szentségek valóban a megváltás misztériumát hordozzák és közvetítik. Még tovább menve, ennek alapján a földi egyház összetartozik a dicsőült szentekkel is. Nemcsak emléküket hordozza, hanem szeretetüket és érdemeiket is. A földi egyház a szentek közösségében mutatja be áldozatát, s mindig biztos afelől, hogy a szentek közbenjárnak érte. Az egység és az összetartozás tehát éppen abban van meg, ami az egyház lényegét és természetfölötti erejét teszi ki. Viszont mindezt csak a hitben lehet felfogni és átélni. Az egység kegyelmi adományában benne van a megvilágosodás és az ösztönzés, de azt fel kell fogni és szabad elhatározással megvalósítani. Az egyházi tagság megköveteli mindenkitől, hogy a hit és szeretet egységét munkálja. A belső kegyelem a készséges magatartásban és tevékenységben válik tapasztalhatóvá. Így a Szentlélek tanúskodását is csak élő emberek mutathatják meg kifelé. Az egység akkor lesz vonzó, ha úgy mutatkozik meg kifelé, mint hitbeli meggyőződés, mint a kegyelmi javak közös átélése, és mint önzetlen szeretet, amely az egyház többi tagjában Krisztus testének realizálását látja.

Gál Ferenc

Beszéljünk a gyermeknek Istenről (23.)

4. NEVELÉSEL EVANGELIZÁLNI

III. Merjük hirdetni az Evangéliumot

Az evangelizáció két szükséges feltétele, hogy hatni tudjunk a fiatalokra, és hogy el is akarjuk őket kísérni a nevelés útján. De mindez nem elegendő: szükséges az is, hogy legyen bátorságunk nyíltan hirdetni az Örömhírt. Viszont eközben sok akadályba ütközhetünk.

Hinni: valóban lehetséges tudományos alapon?

Remélni: valóban lehetséges, amikor a gonoszságba ütközünk?

Szeretni: valóban lehetséges, ha azt akarják, hogy a katolikus erkölcs minden egyes előírását betartsuk?

Nem szándékozom válaszolni most mindezen nehézségekre (mindegyikről külön könyvet lehetne írni), hanem csak néhány útmutató gondolatsort bemutatni.

Tudomány és hit

Ahányszor csak alkalmam van középiskolásokkal beszélgetni, mindig megdöbbenek azon, hogy minden alkalommal szóba kerül az ellentmondás problémája, ami a Biblia és a tudományok tanítása során vetődik fel a teremtéstörténettel kapcsolatban. Hihetetlennek tűnik, a XX. század végén, hogy a fiatal generációk még mindig ragaszkodnak ahhoz, hogy a Biblia első biztos történelmi személyisége Ábrahám! Bizonyos hitoktatók képzésének hiánya továbbra is igen negatív hatást eredményez a bibliai üzenet terjesztésében. Valójában számos azonosság van a bibliai poézis és a modern gondolkodás között. Az előbbi ragaszkodik az Ige teremtő képességéhez, a megkülönböztetés művéhez, mely lehetővé teszi az életet, illetve annak fontosságához, hogy minden teremtménynek nevet adjunk, az utóbbit pedig, mint már mondtuk a kapcsolat és a nyelv elsőbbsége határozza meg.

Tudomány és vallás

A tudomány mai felfedezései, amelyek egyáltalán nem állnak szemben a Kinyilatkoztatás tartalmával, más megvilágításban akarják bemutatni azt. Másfelől viszont, ha végignézzük a történelmen, láthatjuk, hogy milyen sokban hozzájárult a tudomány a teológiai kutatásokhoz: egyre érzékletesebben tudta az ember Istent ábrázolni.

A kezdetekben Istent sokszor összekeverték azzal, akit az ember nem értett, aki fölött nem uralkodhatott, vagy akit végtelenségében soha nem láthatott teljesen. És még ma is sokan úgy gondolják el Istent, mint „hiánypótlót”, akinek meg kell magyaráznia azt, amit az ember nem tud megmagyarázni, vagy mint valami „varázslót”, aki úgy képes alakítani a sorsokat, hogy azt az emberi ész nem tudja fölfogni. Mennyi tévelygő hívő van, akik tévesen gondolják el Isten mindenhatóságát!

A tudomány fejlődésével sok elképzelést félresöpörtek, egyszerűen természeti törvényekkel magyarázták mindazt, ami az embernek a priori természetfölöttinek tűnt. Ennek következtében eltörölték azt az ember által kitalált mindenható Isten képet, amely orvosolja gyöngeségeit. Ez az elképzelés igencsak különbözik Jézus Krisztus Istenétől, akinek mindenhatósága a szeretet gyengesége.

Tudomány és természettudomány

Elterjedt egy másfajta elgondolás is, amely a XIX. században volt a legnépszerűbb: a természettudományos világnézet szerint a tudomány eltörölte Istent. Mi is ez a természettudományos felfogás? Három posztulátummal jellemezhetjük:

- egy rendszer jövője előre meghatározott;

- ha ismerjük egy rendszer elemeit, akkor meg tudjuk határozni magát a rendszert;

- egyedül a tudományos nyelv alkalmas leírni a valóságot.

Ha akkor azt gondolták, hogy a természettudományos felfogás megöli Istenet az elméletek segítségével, akkor ma a tudomány megölte a természettudományos elgondolást. Térjünk vissza a három fent említett dogmához:

- egy rendszer jövője előre meghatározott: ezt a „dogmát” ma egyre kevésbé vallják. Nekünk a kvantummechanikát és a kaosz elméleteit tanítják;

- ha ismerjük egy rendszer elemeit, akkor meg tudjuk határozni magát a rendszert: ma közismert, hogy ez a leegyszerűsítés nem helytálló, mert magának az alkotórészek újraegyesítésének is van információtartalma. Általános szabály, hogy ábrázolni kell ezen információkat, melyek az összetettségéből adódnak;

- egyedül a tudományos nyelv alkalmas leírni a valóságot: ez a „dogma” is meglehetősen önkényes, hiszen Kurt Gödel (1906-1978) „meghatározhatatlanság” tétele alapján elmondhatjuk, hogy egy tétel nem hordozhatja önmagában saját bizonyítását is.

Bernard Tamain kihangsúlyozza:

„A tudomány fejlődése szerényebbé tette magukat a tudósokat, hiszen rádöbbentek arra, hogy a tudomány hatalmának határai vannak. Megértették, hogy egy elmélet többet tartalmaz olyan adatoknál, melyekkel le lehet írni, és nem lehet elmondani azt, hogy önmagától igaz. Egyetlen dolgot lehet csak állítani: olyan megfigyelhető tapasztalatokat ír le, amelyeket ismerünk; még csak azt sem lehet mondani, hogy a valóságot írja le. Mert a »valóság« fogalma feltételezi az objektív megfigyelést; ma már elfogadott tény, hogy a kísérletező nem tud független lenni az általa tanulmányozott elmélettől: részét képezi. Ez történt akkor is, amikor a végtelenül kicsi problémája felmerült.

Ma a tudósok másfajta »gondolati ketrecre« nyitottak - csapdában vannak. Megértették, hogy amit a múltban (tehát ma is) állítottak, az nagyban az adott kultúrára támaszkodott és az, nem a Valóság volt. Megértették, hogy amit abszolútnak hittek, nem volt szükségszerűen az (erre példa az idő). Megtanultuk, hogy össze kell egyeztetni az összegegyeztetetlent (például a hullámról és a részecskékről szóló ismereteket). Megtanultuk elismerni, hogy a determinizmus nem elfogadható. Ma a tudós olyan kutatással néz szembe, amihez a segítséget az a bizonyos »gondolati ketrec« adja.”

Észrevehettük, hogy Tarnain elmélete csupán a „hogyanról” állít fel hipotéziseket, nem engedheti meg magának, hogy a „miértre” is válaszoljon.

A balesetről szóló példabeszéd

A tudomány és a vallás különböző utakat járnak. Hogy megértessem magam a fiatalokkal, gyakran a balesetről szóló példabeszédet veszem segítségül. Képzelnünk el egy kihalt utat, ahol egy kocsi roncs hever az árokban, halott utasaival. Nyomozást végzünk. Az első szakértő, miután megvizsgálta az aszfalon található nyomokat, így szól: „Az autó túl gyorsan ment, rosszul vette be a kanyart, így az árokba szaladt.”

A második szakértő kétségbe vonja az előző megállapítását. A szemben levő oldalon egy fán nyomokat vett észre. Ő így következtet: „Számunkra ismeretlen okokból az autó ennek a fának ütközött, felborult és a szemközti árokba esett.”

Ezt az utat járja végig, a tudós is. Felállít egy hipotézist, ami addig marad érvényes, amíg másvalaki fel nem állít egy másikat. Így a fizika területén is felváltották egymást a különböző elméletek: a newtoni mechanika, a szűkített majd az általános érvényű relativitás-elmélet.

Képzelnünk el, hogy egy közeli mezőről előkerül egy fiú, aki azt állítja, hogy látta a balesetet; egy kutya az útra szaladt, a vezető pedig, hogy ne üsse el, félrekapta a kormányt, de az autó felborult, egy fának ütközött, majd a szemközti oldalon állt meg.

(Folyt. köv.)

Jean-Marie Petitclerc

Vasárnapi jegyzet

A nagy valóság megérezése

Halad az idő, telnek a napok és örömteli, hogy egyre többször (beszéd, írás) születik, hangzik az Eucharisztiairól. Prohászka Ottokár az Élet kenyérének nevezi. Írásának a címe is ez, és benne teológia és költészet találkozik. A boldog emlékéü püspök különös érzékenységgel medítál az Oltáriszentségről, és különösen élete végén, amikor egyáltalán nem menekül el a valóságtól, látja-érzi korának nehézségeit, „az értelmiség elidegenedését”, erős „lendületet vesz” a napi szentmiséiből. Szinte az ókeresztény idők bensőséges Krisztus-ragaszkodását érezni, a fölemelkedés csodáját. Érdeklődéssel olvasom Szabó Ferenc jezsuita friss könyvét, a „Hitünk szent titkát”, benne éppen a prohászka eucharisztikus lelkiismeréről szóló lapokat, és egyre inkább eltölt a meggyőződés: az itthoni (de európai) keresztény spirituális irodalomban és gyakorlatban aligha van mélyebb elmerülés az Eucharisztia imáadásában a Prohászkaénál. Hangja, stílusa az adott koré, szecessziós, de minden szavából átlobban a lélek tüze az olvasóba.

1923-ban írt himnusza az Oltáriszentséghez az egyéni lélek szabad szárnyalása, amikor találkozások fényében a zsoldárok által is kiénekelte valóság: a kozmosz és az emberek találkoznak a legnagyobb Titokkal, akit Szent Tamás a saját himnuszában a hit által érint meg. Ilyenkor érzi a lélek, mit jelent a hit, a jézusi üzenet az Evangéliumban, hirdetvén: Ő „az út, az igazság és az élet”, Ő „az élő vizek forrása”. Ezt írja Prohászka szentmiseélményként:

„Akarom a nagy valóság megérezését, az örök súlyoknak, / Istennek, Krisztusnak, segítségének megélését... / Úgy térdelek le az Oltáriszentség vétele után, / mint aki nem bírja el s önmagában megrendül, / s azután mint aki e valóságnak érintésétől, / az élet s az emberek kicsinyes illetékességeiből kihámlik / mint a tulipán tavasszal a tavalyi levéltakaróból, / azután mint aki itt áll a nagy vizek forrásainál, / lüktető életerők s vérerek szívénel, s néz s merít. / Kegyelme, szent vizeim, forrásaim... / Kegyelme, szent vizek, harmatcseppek / s könnycseppek Jézus szemén... / Mit mondjak? azt, hogy szeretlek, nagyon szeretlek...”

† Tóth Sándor

hírek információk

A pénzügyi kultúra erősítésére célzó kutatási és képzési együttműködésről írt alá szándéknyilatkozatot a Gál Ferenc Egyetemmel az Econventio Egyesület Szegeden. Az ünnepélyes aláírás egyúttal alkalmat nyújtott az Econventio Kerekasztal Közhasznú Egyesület 10 éves fennállásának ünnepelésére is. A szándéknyilatkozatot Sági Ákos az egyesület elnöke, Kozma Gábor rektor, Domokos László az Állami Számvevőszék elnöke és Kiss-Rigó László püspök írták alá. Az ünnepi rendezvényen jelen volt még Sors László a NAV vezetéséért felelős államtitkár, Závogyán Magdolna a Nemzeti Művelődési Intézet Kft. ügyvezető igazgatója, valamint Kovács Péter az SZTE Gazdaságtudományi Kar dékánja is.

Az újszegedi Árpád-házi Szent Erzsébet Plébánia közössége (Torontál tér 4.) szeptember 8. és 12. között rendezi a hagyományos Mária Napokat. A programsorozat minden nap 18 órákor szentmisével zárul.

Szeptember 8., kedd: Rózsafüzér találkozó

16.00 Érkezés, éneklés

17.00 Rózsafüzér

18.00 Szentmise (Kiss Imre szarvasi plébános)

Zenei szolgálat: Kissné Sere Anna

Szeptember 9., szerda: egész napos szentségimádás

8.00 Szentségkitétel, Reggeli zsolozsma (Laudes)

8.30 Oltáriszentség rózsafüzér

9.00-16.30 Csöndes adoráció

16.30 Rózsafüzér papi hivatásokért

17.15 Esti zsolozsma (Vesperás)

17.30 Szentségi áldás, szentségbetétel

17.35 A Szent Cecília Énekkar zenés áhítata

18.00 Szentmise (Tóth Zoltán verbita szerzetes)

Zenei szolgálat: Szent Cecília Énekkar, vezényel Szántóné Lajosné

Szeptember 10., csütörtök: Taize-i nap

16.45 Rózsafüzér

18.00 Szentmise (Olasz Attila, római ösztöndíjas)

Zenei szolgálat: Taize-i énekek, Pechan Szabolcs

19.00 Taize-i imaóra

Szeptember 11., péntek: Betegek szentségének kiszolgáltatása

16.45 Rózsafüzér

18.00 Szentmise (Zatykó László ferences szerzetes)

Zenei szolgálat: Kovács Gábor

Szeptember 12., szombat: Jubiláns házások megáldása

16.45 Rózsafüzér

17.30 Ének tanulás

18.00 Szentmise (Kiss-Rigó László püspök)

Zenei szolgálat: Gitáros énekkar, vezényel Bövíz László

A Civil Összefogás Fórum Civil Akadémiájának vendége lesz szeptember 9-én, szerdán 18 órai kezdettel Földi László, biztonságpolitikai szakértő, a C12 szakértői csoport tagja. Háziaszony Földi-Szabó Andrea médiaszakember, meghívott előadó Kautzky Armand, Kossuth-díjas színművész. A szervezők szeretettel hívják és várják az érdeklődőket a Szegedi Dóm Látogatóközpont konferenciatermébe.

Szeptember 13-tól vasárnaponként ismét lesznek reggel 8.30-kor szentmisék a Dómban.

Tanévnyitó szentmisére várják szeptember 13-án, jövő vasárnap reggel fél 9-kor a Belvárosi Plébániához tartozó diákokat és tanáraikat a Székesegyházba. A plébánia munkatársai kérik a diákokat, hogy ez alkalommal hozzák magukkal az iskolatáskájukat, mert a liturgia keretében Isten áldását kérik rájuk, valamint az egész tanéves munkára.

A Szegedi Katolikus Egyetemi Lelkészség által szervezett, vasárnap este 8 órakor kezdődő szentmisék a nyári szünet után, szeptember 13-án indulnak újra a Székesegyházban.

A jezsuiták Szent József templomának kápolnájába (Dáni János u.3.) a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus eredeti időpontjában, szeptember 13-20. között egy hetes, 168 órás szentségimádásra hívják a szegedi plébániák, lelkeségi mozgalmak, és közösségek tagjait. Egy héten keresztül, éjjel-nappal, egymást váltva párokban imádkoznak a városért, a plébániák és közösségek megújulásáért a résztvevők. Információ a kihelyezett plakáton, továbbá a www.adoratio-szeged.hu/724 világhálós oldalon olvasható, illetve a 30/38-08-472-es telefonszámon Gyuris Gellértől kérhető.

Szeptember 18-án folytatódik a Dóm Művészeti Szalon programsorozata. A hosszabb szünetet követően Hegedűs D. Géza Kossuth- és Jászai Mari-díjas, érdemes művész „Hogyan mondjam el Neked?” című irodalmi estjére várják az érdeklődőket a Szegedi Dóm Látogatóközpontban. Az előadások - melyekre jegyek az intézmény jegypénztárában válthatók - 17 és 19 órákor kezdődnek.

Átjáró – Ikonok két világ között címmel nyílt meg Anca-Molnár Hajnalka képzőművész, a Szeged-Csanádi Egyházmegyei Karitászirodavezetőjének kiállítása a Somogyi-könyvtárban. A tárlat szeptember 29-ig tekinthető meg a bibliotéka első emeletén.

A Katolikus Karitászirodán tizedik alkalommal indította útjára Magyarország legnagyobb iskolakezdési segélyprogramját. A szervezet célja, hogy országos összefogás révén tízezer gyermeket segítsen az iskolakezdés előtt tanszerekkel, digitális eszközökkel és ruhákkal. A trianoni békediktátum aláírásának 100. évfordulója alkalmából száz külföldi első osztályost is támogat a szervezet. A szeptember 12-ig tartó „Legyen öröm az iskolakezdés!” országos akcióhoz több módon lehet kapcsolódni. Egyrészt az 1356-os adományvonal hívásával (egy hívás 500 forint támogatást jelent), másrészt online adományozással a <https://karitasz.hu/> világhálós oldalon keresztül. Emellett a segélyszervezet központi bankszámláján is várják az adományokat „iskolakezdés” megnevezéssel (Raiffeisen Bank 12011148-00124534-00100008).

Jövő vasárnap, szeptember 13-án minden magyarországi katolikus templomban a Szentföldön élő keresztények megsegítésére történik a perselyadományok gyűjtése.

Kiadja a Glattfelder Alapítvány

Felelős kiadó és szerkesztő: Kiss-Rigó László

Állandó munkatárs: Bábszki Zoltán, Borz Gergely,

Cserny Szilvia, Kozma Gábor,

Szeberényi Klára, Tóth Sándor

Címünk: 6720 Szeged, Aradi vértanúk tere 2.